

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 24. maliga serpana 1856.

List 30.

Prečastitimu, Previkšimu
Gospodu Gospodu

ANDREJU,

knezu - nadškofu Gorškemu
itd. itd. itd.ko so po Ipavskim zakrament svete birmе delili.
1856.

Ze kerstno ime kristjana kliče

Na pot pobožno noč in dan;

Pa tudi zleg ga v hudo miče.

Mu um slepi, ga žene v stran:

Al svesto je.

De vzuga vse.

Kar je s sveta;

Kdor vero imá;

Ker stret, kar človek z Bogam veini.

Zastonj se zlobni svet setini.

To, mili Oče! ste poznali;

Ko v Samarijo učenea dva.

Ste po Ipavskim potovali;

Delili svetiga Duha;

Iz Vasih rok

Prejel otrok

Je, v veri mlad.

Presvet' zaklad;

De v veri, v djanj' bi močni bili,

Ste vse slovesno poterdili.

Molitve Vase so se lile,

Ko čista voda 'z vira vre.

Ko rosa rožce, so močile

Nedolžnih birmancev srece.

Predér' oblak

Vaš glas krepak.

Poterd' nebó,

Kar je slabó!

In kar ste Vi blagoslovili.

Naj blagoslovi tud' Bog mili.

Karkol ste Vi za nas prosili.

Zaupamo, de Bog nam dá;

On svojih ne zaverže v sili.

Bo vslísal Vas Namestnika.

In tudi mi

Zapros'mo vsi:

„Ohrani Vas“

„Le dolgi čas“

„Nebeški Bog nam še Očeta!“

Ta je in bo nam prošnja sveta.

Duhovstvo Čerliškega dekanata.

Kaj dela obrekovanje.

V neki vasi na gornjim Avstrijskim je živela pobožna šivilja (mojškra), ki je, čeravno sama siromaška, vendar še petletno hčerko svojiga ranjciga brata edino s šivanjem preredita. Dela je imela še zmiraj dosti, kar naenkrat pa se zmanjšujejo naročila, in slednjic ne dobiva od

nikogar nobeniga dela več. Na nobeno stran si ne more razjasniti, zakaj bi jo bili vsi naročniki popustili. Gre sama v hiše, prosi še dalje kakiga dela, pa povsod so jo čudno pogledovali, odbijali s kratkimi in merzlimi odgovori; zapazila je celo, de se je ljudje bojé in ogibajo, ko bliže njih stopa. Sirota si ni vedila ne svetvati ne pomagati; cele noči je Bogu tožila in objokovala svojo nesrečo. Ni si mogla božjaka prisluziti; zadnje groše, prigospodinjene z veliko silo, razdá za živež; pomete vse predale po omari in povzije slednje grizljeje kruha. O kako ji je kervavelo srece o pogledu nedolžne hčerke, ko je potoževala lakot in prosila s povzdignjenima ročicama grizljeja kruhka! Ni ji mogla pomagati, sama je gladú skor umirala. Slednjic mora iti beračit. Terkala je na duri od hiše do hiše, prosila in molila, pa malokdo se je usmili, in se te male in redke darove dobiva le po nevoljnosti in terpkih besedah. Kadar je hotla ali ona ali dete roko kušniti dajavcu, je zapazila, de si nikdo ne pusti. Kakor gada, se je bal vsak dotakniti njene roke. To je bilo pač težko občutljivimu srecu! Čez nekaj časa vendar zvé, zakaj se je tako bojé ljudje. Mislili so vsi, de ima strašno, nalezljivo bolezen.

Ona zaterjuje, de je zdrava, pa nikdo ji nece verjeti. Kmalu potem je bilo obhajano sveto leto, podeljeno od sv. Očeta papeža, ko so svoj sedež nastopili l. 1846. Ta blaženi čas je opravljala nekiga dne uboga naša šivilja v cerkvi v skritim kotičku molitve za odpustke, ter je prav britko jokala. Ravno se hoče potolažena z besedami spovednikovimi in okrepcana z molitvijo domu odpraviti, kar se ji približa župan občine. Primši jo za roko pravi: „Uboga šivilja! velika krivica se ti je godila od vse občine. Pa zdaj je vse jasno, idi, beri sama!“

Začudena gre za njim, kar ugleda množico ljudi stati pri černej tabli, na katero se navadno nabijajo uradne naznani. Hitro se ji umaknejo, de zamore do table; vsi jo pomilujejo, ki je zavolj obreke po krivici toliko terpela. Bilo je pa pisano: „Jaz podpisana spoznam z le-tim pisanjem pred vso faro, de sim iz gerde nevošljivosti obrekovala šiviljo l. in raztrosila o nji brezbožno laž, de ima skrivno, nalezljivo bolezen. To laž in obreko očitno prekličem in za Božjo voljo vse odpusjenja prosim Ana Geislova, šivilja.“

Prebravši ta preklic vzdihne globoko: Hvala Bogu! in hoče pisanje stergati. Župan pa ji zabrani, rekoč: „Ne tako, to mora tukaj ostati do konca odpustkov, de zamorejo vsi brati, in pogosto prebirati. To pisanje je ogledalo mnogim.“

Zdaj vsa potolažena domú gre; pa že na poti ji pri-nese dete nasprot majhen, pa težak mošnjicek. „Mila tetka!“ reče sirota, „ne plakaj več, jaz nisim več lačna. Med službo Božjo je poterkala neka žena na okno. Imela je oči zarudele, jokala je in me prosila, naj ji odprem. Dala mi je velik kos kruha, naj bi se najedla, in tale mošnjicek vam dala. Težak je, zdi se mi, de so karnički v njem. Tudi nisim vsiga kruha povžila, nekaj ga vam hranim.“ Ši-

vilja odveže podano kepico, kar ugleda same dvajsetice v njem in pisemce, v katerim jo prosi omenjana Ana Geislova za Božjo voljo odpusnja za toliko obreko in želi, naj bi sprejela priloženih 50 gold. za povračilo škode, ki ji je s tem obrekovanjem storjena. Ginjena tolike spokornosti, teče vsa solzna v staniše skesane ženske, in ji hoče sama povedati, de ji je že vse odpustila, de tudi ne želi nikakor nobeniga povračila. Pa v svojo žalost je čula, de je šla Ana že v druge kraje, ter je ne bo nikdar več nazaj. Pa pobožna ženica si ni upala dvarja obdržati; še le po dolginem prigovarjanju si ga prilasti. Domú pridši že najde hrane in šivanja dovolj, ki so ji ga bili donesli dobri ljudje. Zdaj se je začelo ženski boljši goditi; hvalila je Boga, de ji je po milosti svoji pomagal iz potrebe in nadlog.

Glejmo, kaj stori obreka; glejmo pa tudi, kako mora resnični spokornik odvzeti čast in škodo povračevati. Kdor ne bo povernil do zadnjiga vinarja, ne uide hudi ječi.

Kaj lepiga in spodbudljiviga si je polnuk mesca vélikiga travna po Ljubljani v svojo torbico nabral?

VIII.

Predragi prijatel!

Petnajsti šmarnični dan smo se od treh modrih, ki so bili od jutrovih dežel k novorojenimu judovskimu Kralju prišli, ljubezni, gorečnosti in pobožnosti učili, s katero so ti trije ajdovski možje svoje dežele zapustili, na daljno pot se podali, ter se ne ustrašili težav, ki jih take popotovanja imajo. Kaj vse ljubezen stori! Kako se bodo tedaj tisti kristjani naših krajev zamogli izgovarjati, kateri se merzliga, neprijazniga, deževniga vremena ali male daljave ustrašijo, ter opustijo se clo ob nedeljah in praznikih obiskati svojiga Gospoda in Boga v njegovim tempeljnu? Kje je pri takih kristjanih ljubezen in gorečnost za Božjo čast? Kako nas trije modri osramotijo!

Šestnajsti šmarnični dan smo sveto družino spremljali na begu v Egipt pred ljutim Herodam, ki je hotel Božje dete umoriti. Premišljevali smo milo Marijno toževanje na tem begu po besedah sv. Alberta vélikiga, kateri takole piše: O moj Bog, je Marija rekla, tako mora Tisti, ki je prišel človeka zveličat, ravno pred tem človekam bežati? — Učili smo se na tem spremljevanji, de tukej nimamo stanovitne domovine, temuč de le prihodnje stanovitne isemo. Kdor si pa hoče težave tega popotovanja na zemlji zljazati, si mora kakor Jožef, Jezusa in Marijo seboj vzeti. Bežimo tudi mi pred tistimi ljutimi zverinami, ki Gospoda preganjajo, ga umoriti in vnovič krizati išejo, — to je, bežimo pred greham.

Sedemnajsti šmarnični dan nas je v Egipt peljal, sveto družino spremit nazaj na Judovsko ter se od nje zopet kaj lepiga naučiti. Kaj? Poslušaj: Jožefa angel Božji opomni, de naj se zdaj le verne nazaj v svojo domovino. Sv. Jožef, to slišati, hitro vstane, vzame Jezusa in njegovo mater ter se veselo verne na Judovsko, izraelsko zemljo. — Bog tudi nas, kadar v pregrehih spimo, po svojim angelu, svojih namestnikih, in po naši vesti budi; vstanimo, vstanimo, ako se spikoh, hitro tudi mi iz svojih pregreh, zapustimo spanje pregrešujiga življenja, vzemimo zopet Božje Dete k sebi, naprosimo njegovo Mater Marijo za spremljevalko in zopet se podajmo nazaj proti svoji domaći deželi, katero smo z grehi zapustili. Vedimo, de v deželi greha nismo doma, naš pravi dom so svete nebesa, kjer naš ljubi, dobri Oče prebiva in nas vse k sebi kliče. Pač presrečen, kdor gre z Jezusom in Marijo v svojo domaćijo. — Ali bodimo varni in previdni na tem potu, ter se učimo, ne iti nazaj v tisti kraj, kjer kakosna nevarnost naši duši proti, kakor tudi sv. Jožef ni sel v Betlehem ampak v Nazaret, ker se je bil sina grozovitiga Heroda zbal.

— Učili smo se dans tudi od Marije v Nazaretu svete tihote, le pri Jezusu veselja in sreče iskati, ter vse v Božjo čast opravljati in terpeti in Marijinimu varstvu se priporočevati. —

Osemaajsti šmarnični dan smo se bili sv. družini na tisti božji poti v Jeruzalem pridružili, ko je bil Jezus 12 let star; šli smo bili z Marijo v tempelj, po opravljeni pobožnosti smo se bili z njo dan hodá domú vernili, z njo smo bili Jezusa zgrešili, z njo tarnali in žalovali, z njo smo se bili v Jeruzalem nazaj podali, zgubljeniga Jezusa iskat; z njo smo ga iskali in z njo ga v tempeljnu našli. — Marija žaluje, ker je bila telesno pričujočnost Jezusovo zgubila; mi smo prijaznost Jezusovo zapravili, in bi ne žalovali? Pa morebiti vender ne žalujemo! Posvetujaki zavolj zgube minljivih reči noč in dan žalujejo, mi pa bi, ako Boga zgubimo, ne žalovali? Pa morebiti vender ne žalujemo! — Kdor kaj zgubi, tisto skerbno iše, ti si Boga zgubil, ga pa tudi išeš, kakor je Marija zgubljeniga Jezusa iskala? — Kje ga pa zamorem najti? Kakor Marija — v tempeljnu; tam, kjer se moli; in ako začneš zvesto opravljati vse, kar ti sveta vera nalaga, v lepi tovaršii pobožnih duš. Tam so ga iskali in ga še išejo vsi, katerim je v resnici mar, ga spet najti. — O kolikiga veselja serce igra, kadar kaj druziga zgubljeniga najde, koliko veselje je Marija občutila, Jezusa med pismouki zagledavši, ravno toliko veselje tebe čaka, ako si prizadevaš zgubljeniga Jezusa zopet najti! Ako ga pa spet najdeš, še enkrat toliko skerben bodi in čuj nad seboj, de ga spet ne zgubiš! Marija ga ni več zgubila! —

Naj bo tudi današnje moje pismo v veči čast Jezusa in Marije. S tem vošilam se ti perporoči

Tvoj zvesti prijatel
A. Suški.

D o p i s i.

Iz Rima, 12. mal. serp. Vošim vam srečin in blagren konec vašiga združeniga romanja in pošljem ob enim naznanilo prečast. gosp. Knobleherja *), želim tudi postreči z nekterimi novicami iz našiga središnjiga mesta vesoljniga sveta.

Dan po vašim odhodu iz Rima je rimski dnevnik (Giornale di Roma) vas vse skozi pohvalil in svojo zadovoljnost nad vami razodel. — 6. t. m. so Njih svetost v Pavlinski kapeli na Kvirinalu (kjer po leti stanujejo) 6 viksih škofov posvetili. So pa naslednji: Franchi di Seleucia, nadškof „in partibus“, florenski poslanec; Vitelleschi, nadškof „in partibus“, poslanec v Neapelnu; Barbolani di Antiochia, patrijarh „in part.“; Massoni di Tesselonica, nadškof „in part.“, poslanec Brazilijski; Ghigi, nadškof „in part.“, poslanec Monakovski; in neki dominikanec, — vsi iz Rima. — Od Ghigi-a pristavim, de je bil še pred štirimi leti v slavni straži (garde nobile) in se le pred 3 leti je bil masnik posvečen. — 7. t. m. je bila perva vožnja po železnici v rimskih državah, iz Rima v Frascati, po 6 kardinalih in več svetovavskih gospodih slovesno pričeta. Juter, to je, 15. t. m. bo v domorodni cerkvi „St. Maria dell' Anima“ slovesna sv. masa v zahvalo zastran avstrijske cesarice; maseval bo „monsignore“ Silvestri; tudi avstrijski poslanec po pričujoč. Upam vam v kratkim z več in imenitnišimi novicami postreči, vas pozdravim ter se priperočim itd. zedinjen v duhu ljubezni in molitve ves vaš
Izidor Zavadzki.

Iz Rima 14. mal. serp. Dansi smo prejeli prav lep zahvalin in potopisin list od prečast. prednika romarske

*) So namreč misijonske naznanila, kakorsne g. Provikar kardinalu predniku rimske propagande lastnoročno po laško spisane posiljajo in niso nikjer razglasene, tudi naš prijatelj jih je le naključno v roke dobil, ter urno prepisal. Skusili jih bomo v kratkim tudi svojim ljubim bravcam podati, katerim bodo iz njih mnoge reči jasne in razvidne.
Jeran.

družbe, gosp. Onofrio, ter smo zvedili, da ste vsi srečno Terst dosegli — bodi Bogu hvala! Tudi jest bom skorej od tod odmaknil, 1. vel. serpana, in se nadjam, vas kmalo viditi, ako Bog dá. (Gre namreč potem v misijon v Afriko; vred.) Po sedanji vravnavi bi se utegnulo afrikansko sobivalise (Collegium africanum) blizu „all' Anima“ napraviti. (Ta naprava bo namreč sprejemala afrikanske otročice, ktere bodo naši misijonarji v viksi poduk v Rim pošiljali; vred.)

L. Gerbl, duhoven in nastopni misijonar.

Iz Briksna, 24. rožnika. Vaše prav prijazno pisanje od 5. t. m. sim prejel in vam pošljem nekatere verstice za odgovor „ad limina Apostolorum“, kjer sim tolikrat molil l. 1844, 1845 in 1847. — Gosp. Gostner pripelje seboj 8 zamurčkov iz Hartuma v Aleksandrijo, kakor veste; dva zmed njih bota sprejeta v Propagando; druge bo duhoven Don-Mazza-tove naprave v Terstu sprejel in bo za nje v Rimu novo afrikansko sobivalise (Collegium africanum) vstanovil. Jest sim si namenil 27. vel. serp. iz Tersta v Aleksandrijo jadrati, Abuna Jusufa (gosp. Gostnerja) pozdravit, in zamurce v Terst spremit. — Letas bo misijonska odprava majhna; iz naše škoflje sta duhovna, gosp. Ant. Kaufmann in gosp. Jož. Lanz; tretji zavoljo nastopivše bolezni ne more z unimi iti. Zmed rokodelcev gresta dva kovača iz Tirolskiga in en šivar ali krojač, ker g. Gostner le tacih rokodelcev hoče. Če kaj duhovnov na Dunaju pristopi, in koliko, nisim slišal. Zanesljivo še pridete k altarju (ad Confessionem) sv. Petra v Vatikanu; prosim, se ondi na grobu apostoljskiga poglavarja z 1 očenašem mene spomniti. Bil sim že dvakrat v Rimu in skorej skoz 2 leti in mi je takorekoč, kakor po svojim domu, dolgi čas, da bi spet tje prišel.

Dr. J. K. Mitterutzner.

Iz Padve, 7. mal. serp. (Nekoliko zakasnjeno.) Hvaljen bodi Jezus Kristus! Le nekaj malo, naglo in poverh smo zamogli v 7 dneh ogledati rimsko mesto, za kar bi sicer pol leta ne bilo dosti, in že smo se mogli proti domu obrniti. Po blagoslovu in kratkim ogovoru so nas kardinal Reisach z Rimom poslovili. Proti 10. zvečer 30. rožnika smo se podali proti Civita-vechii, od ondod pa z napolitanskim parobrodam „Pompei-em“ proti Livorni in smo skoz Piso, Florencijo, Bolonjo in Feraro dans zvečer prišli v slovitno Padvo, ki je že na avstrijski zemlji. Od Padve do Benedk je železnica, po kateri se bomo jutri v Benedke peljali, če tudi po morji, zakaj tudi čez morje je skorej 1 miljo dolga železnica po mostih, ki so postavljeni v morje, do 12 čevljev globoko. Moja perva pot je bila v slovečo cerkev sv. Antona padvanskiga, velikiga svetnika in čudodelnika. V serce me je ginilo, ko sim vidil neke ljudi sloneti na altarji, ki je grob sv. Antona. Bila je mlada zenska in dva soldata. Z desnico na zid in z glavo na desnico naslonjeno so kakor zamaknjeni in v neko žalost zatopljeni stali in zdelo se mi je, da z velikim zaupanjem in z globoko priserčenostjo sv. Antona prosijo, da naj jim neke posebne milosti od Boga doseže, kar je toliko in tolikrat drugim že dosegel. Vse polno zahvalnih in obljubnih podob itd. je po zidu, pa tudi mojsterske dela v marmor rezanih podob očitno kažejo, koliko je ta svetnik čudežev storil, revnim in nadložnim v pomoč. V zakladnici te cerkve sim vidil nestrohnjeni jezik tega svetnika, kos njegove obleke, njegov rokopis in veliko družiga imenitniga, tudi kos stebra, pri katerim je bil naš Gospod Jezus Kristus kervavo tepen in bičan. V svoje veliko tolazilo sim bil učakal priloznost, ter sim na grobu svetnika maševal in tudi nekaj vernih obhajal, ki se mi je zdelo, da so božjepotniki vikšiga stanú in so se prav pobožno obnašali.

Benedke, 9. mal. serp. Včeraj je št. Severinska romarska družba prišla po železnici v to imenitno mesto, ki kakor labud sedi na vodi in je krog in krog z morjem obdano. Že v Padvi je bila v cerkvi sv. Antona prejšnji dan zahvalna masa in nekteri so precej tam odstopili, vendar jih je veči del prišlo še skupaj v Benedke; dans pa se je

družba prav za prav razrešila in slehern gre po svojih potih. Bilo je v ti družbi 25 romarjev, in sicer 19 duhovnov in 6 družih. Zmed unih so bili 3 korarji, 3 dekani, 8 fajmoštrov, 1 jetnišk duhoven in 4 duhovni pomočniki; med neduhovnimi sta bila 2 visoka urednika (g. Dr. Gett, apellacijonski svetovavec iz Bamberga, in pa g. Jož. Rak, c. k. predsednik pri okrožni sodni v Celji), 2 dunajska mestnjana, 1 kmet in pa 1 usnar, namreč Šlezak Mik, ki je bil o veliki noči tudi v Jeruzalemu. Ko so poslednjiga dolgo- in sivobrađa papež vidili, so se posmehljali in v šali rekli: „No, ta je pravi romar!“ Po deželah pa je bilo 6 avstrijskih nadvojvodovcev, 2 Istrijanca, 3 Ogri, 3 Stajarci, 4 Šlezaki, 1 Pemeec, 2 Moravana, 2 Parca, 1 nemšk Prusijan in pa 1 Kranjce. Akoravno ima popotvanje v družbah tudi svoje pritežnosti, se mora vendar spoznati, da je v mnogih ozirih prav prijetno v družini popotovati; človeku se zdi tudi na ptujim kakor da bi bil doma, vsak pozabi takorekoč svojo viksi stopinjo v oziru do njižjih in vsi so med seboj kakor bratje; tudi se lahko več in z manjšimi stroški vidi, desiravno rado bolj poverhama. Od imenitne cerkve sv. Marka v Benedkah in od družih reči bi se dalo marsikaj povedati; kar je pa tudi že po bukvah in spisih mnogotero popisano.

Romar.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Veliko gospodov želi vediti, kako je z nar imenitnšima delama slovenskiga slovstva: 8 svet. pismam in z besednjakam? Svetiga pisma je v delu list sv. Jakopa, je tedaj dokončaniga dobrih 53 pol (mende saj zadosti v tem času?) Ko bo nova zaveza dokončana, upamo, da jo bodo Milostljivi škof precej dovolili oddajati, ker vemo, da se to delo že s hrepenenjem pričakuje. — Tudi besednjaka je že 44. pola v natisu; poslednja beseda v 43. dodelani poli je „Haderlumpensammlerin“, posteno po slovensko: „cunjarica“.

Solske zadeve v Kamniški tehantii. Maresič. Znano je, da so nekđaj možje kake srenje pri svoji kosati in zeleni lipi, ki je morebiti v sredi vasi rastla, se zbirali, se posvetovali, sklepali in se ravnali po storjenim sklepu. Tako so nekđaj imele, in se zdaj imajo učene družbe svoje zbere. Tako imajo šolski prijatli, kateheti in učenci svoje zbere in pogovore, in kar za nar boljši spoznajo, poterdijo, in se v šolah po tem ravnaio.

Tak zbor smo imeli 15. mal. serpana v Kamniku na Gorenskim. Slovesno in s pobožnostjo smo pričeli: Ob devetih zjutraj smo imeli veliko slovesno sveto maso z leviti; vsa šolska mladina obojiga spola, 00. učenci Kamniške glavne šole, gg. kateheti, gg. učenci ljudskih šol vsiga dekanata, mnogi drugi visokocastiti duhovni, šolski prijatli, veliko vernih se je snidlo, in vsi smo Boga narprej v cerkvi molili, in ga razsvetljenja prosili.

Po veliki slovesni sv. masi se snidemo pri visokocastitim dekanu, gospodu Janezu Finku-u, in sicer vsi 00. učenci glavne šole, gg. kateheti, gg. učenci, in drugi visokocastiti duhovni, šolski prijatli. Kaj prijazno so nas g. dekan nagovorili, sveti namen naše skupšine razjasnili, imenitnost odbranih vprašanj v omiko duše in serca v časni in večni blagor dokazali, od potrebe taciga posvetovanja nas prepričali in prav domače nam vprašanja razložili. — Po domače smo se posvetovali, vsak je svojo misel razodel, in misli vsih so bile zapisane. Sklenjeno je, postavim, da v šolah naj molimo in pojemo, — da naj za šolske dobrotnike molimo itd. Tako smo marsiktero iskrico za prihodnjo obnašanje si nabrali.

Gospod dekan so obljubili, nas še večkrat skuprej posvabiti; še so nam to čast storili, da so nas obderžali vse, blizo 30 pri kosilu, kaj židane volje smo bili. Napito je bilo: Hvala Bogu in vsim gospodam in šolskim prijatlam, in vsim, kteri za omiko otrok toliko skerbé! Koj drugi dan

sim doma poskusil po nasvetu si pridobiti prijatlov za šolo, in poskusnja ni brez sadu. Rekel sim neki visoko spoštovani materi, de bomo za naprej za dobrotnike v šoli molili, in molitev nedolžnih otročičev bo gotovo oblake prederla in od Boga uslišana. Priigrate so ji solze v oči, in me prijazno vpraša: Česa za šolo potrebujete? Z veseljem odgovorim: Podobe svetiga Alojzja potrebujemo; sveti križ, podoba Matere Božje dobriga sveta v zlatim oklepu že imamo. Na to mi mati odgovori. Kupite lepiga svetiga Alojzja v veliki velikost z zlatim oboku, naj velja kar hoče, plačala ga bom. Od veselja se mi je smejalo serce, in pravim: Bog plati!

Ravno ta mati mi je ponudila veliko zalogo dobrih kranjskih bukev različniga zapopadka, de smem že reči: V Vodicaš imamo bukvarnico za Vodisko mladino. Vredne so bukve tega imena.

Komaj sim čakal šolske ure, z veseljem nagovorim otroke: Otroci! lepiga svetiga Alojzja dobimo v šolo, in bukvarnico v omiko duše in serca in za izurjenje v kmetijstvu, molimo za prijateljico, in molili smo molitev za dobrotnike. Oče naš, Česna si Marija.

Razgled po kersanskim svetu.

Z Dunaja se piše, de so imeli včeraj ob 11. dopoldne Zagrebški viksi škof, Juri Havlik, kardinalski klobuk sprejeti; zročili so ga jim svitli cesar.

Vsi na Dunaju zbrani škofje dobé od cesarske svetlosti nalaš v spomin pogodbe z rimskim prestolom storjene svetinje.

Svetinja ima na prednji strani dve ženske podobi, ki pomenite državo in cerkev. Podoba države se spoznava po orožni obleki, meču in žezlu (znamnja moči in sile) in po škitu s c. k. orlam. Cerkev nam naznanja podoba bolj zavita, ki objema z eno roko sv. križ, z drugo pa derži gerb sv. očeta s ključi svetiga Petra in palmovo vejo. Nasprotna njuna postava kaže edinost in zedinjenje obeh k blagosti dušni in telesni podložnikov. Zadnja stran ima vsred ozališaniga roba napis: Imperii cum sacerdotio concordia sancita Vienna 18. August. MDCCCLV.

V Rimu je zdaj 66 kardinalov, med njimi njih 45 iz Laskiga, 21 pa iz drugih dežel ali pa lastencov ne lastnih držav. 31 jih je iz papezevih držav, 9 Sicilijancev, 4 Sardinci, 2 Toskane, 4 Francozi, 5 Avstrijancev, 2 iz Nemčije; iz Španije, velike Britanije, Portugalije in Belgije po eden.

Ker na Španskim brezbožni in razuzdani pisavci hočejo po vsaki ceni ubogo ljudstvo stare katoliške vere obropati, so škofje sklenili, de bodo spisavce in bravec tacih brezbožnih bukev in časnikov s cerkvenimi kaznimi oistro kaznovali, in ako ne bo drugač, jim bodo tudi cerkveni pokop odrekli. — Čudna je vender zaslepljena hudobija, de noče le sama pokopana biti, temuč hoče po vsi sili tudi druge seboj pogrezniti v brezno večne nesreče. Mora se pa tudi nevernikom pravica dati in spoznati, de niso vsi taki; nar bolj so prenapeteži za mohamedanstvo, ki se bojé, de z novo postavo mende turčinstvu in zlasti njih Mohamedu klenka!

V Skadaru so turki lepo novo katoliško semenišče in katoliško cerkev poderli. V Antivari-u je bilo veliko stebrov in druge zidave na bregu izloženih za novo cerkev, ki se ravno zida; turki pa so po noči vse razsekali, de ni za rabo več. — V Skoplju, piše „Kat. list“, so 12 najimenitnijim kristjanam zavdali. „Bir čopek eksikosum“, pravijo, to je: en pes je manj, kadar kakiga kristjana končajo, in menijo, de Mohametu veliko veselje napravijo. — Pač je potreba moliti, de bi usmiljeni Bog prikrajšal težko poskušnjo katoličanam, ki so pod turškim jarmom.

Aleksandrija. Namestni kralj je kersanskim vojakom turškiga vojništva privolil, de smejo ob nedeljah in praznikih pri sv. maši biti in bodo skupaj peljani v cerkev.

Marija.

Prijazna zarja naj nebó ruméni,
Naj jutro raj krasote nam odpira,
Smehljá naj solnce se po tmi megleni,
Večer naj milo se na nas ozira,
Naj slap ploskaje se ob skali péni,
Poljublja cvetje naj poplave vira,
Naj serce tiče žvergolenje cení,
Naj nam od slave od blagosti mira,
Od zvezd svetov naj nam prepeva lira:

Marija. Mati! Tvoja ljubeznjivost
Ni zarja le, ki nam nebó ruméni,
Ni trate cvet, ne vira tok iskreni,
Ni solnce, ki bliši po tmi megleni,
Ni jutra kras, ni slap, ki tam se péni;
Je rajske sreče slast, poslana meni:
Ne daj, de mojim persam kdaj odhira,
Naj vedno serčne strune mi prebira
Naj Tvoje slavo poje mlada lira! —k.

Drobtine.

Prekosnica na graškim Nadgradu.

Ne davno so proti večeru šli trije duhovniki s tega zalo olepšaniga brega in prijetniga šetalisa, kar nekaj za njimi notar J. „Zdravo-Marijo zazvoni. Vsi se odkrijejo in častijo molé presveto Mater Božjo. Notarju nasproti prikorka pokritoglav nek gospod iz verste bolj — učeni, kaj pa de, in mu zasmehovaje reče tak glasno, de so duhovniki lahko čuli: „Vender niste zavolj tega klenkanja odkriti!“ Uni pa mu resnobno in enako glasno zaverne: „Ako bi mi vi zabavljali, de se véasih pred kakim oslam odkrijem in ga pozdravim, bi že vaša veljala; kadar pa Njega ponižno častimo, pred katerim smo vsi le prah, je vaša pač bosa!“ — Preučenec jo je pohuljen urno naprej mahal z dolgim nosom Ž.

Pogovori z gg. dopisovavci.

G. Kr—skimu: Vaš zares lepi in koristni spis bomo skusili v naš list vverstiti, akoravno je nekoliko dolg; hvala zanj! — G. —ff—: Utegne se zgoditi, de kateri naročnik odstopi, torej si založništvo ne upa brez poročila listov dalje pošiljati; — sicer so pa okolišine nanesele tako, de se ni zgodilo, kar ste želeli Vi in mi. — G. Dr. M: Bomo poiskali.

Mili darovi.

Za misijon gosp. Olivieri-a.

Nektere bohinske device 5 gold. —

Za afrikanski misijon.

G. Nace Gravel 5 gold. — G. J. O. 1 gold. — G. Jož. Bevk 3 gold. 30 kraje. —

Za blejske pogorelee.

Bog nam bodi milostljiv 1 Louis d'or — M. Šiferer 1 gold. — G. Dr. M. 30 kraje. —

Za Semičane s točo poškodvane.

Vse zavolj Boga 1 Louis d'or in 30 kraje. — G. Dr. M. 30 kraje. — G. J. 2 gold. —

Duhovske zadeve.

20. t. m. je g. Lorenc Kapus, bogoslovec 3. leta, doma v Kamniku umerl. Bil je izverstin mladeneč. R. I. P.!